

Ziua Mondială a Teatrului – 27 martie 2015

Mesajul Internațional

Pe adevărații maeștri ai teatrului îi găsim, mai degrabă, departe de scenă. De obicei, ei sunt cei care înțeleg ca teatrul nu e o mașină de reprodus clișee și convenții. Sunt cei care-i caută sursa vie pe care nu o regăsești tot timpul în sălile de teatru unde mulțimi de oameni se-nghesuie în fiecare zi, preocupați să copieze o lume sau alta. Copiem, în loc să să ne creăm propriile lumi care să incite la dezbateri, care au la bază emoțiile

ascunse în interiorul nostru. În fapt, tocmai Teatrul este cel care reușește să dezvăluie aceste lumi.

De multe ori ma întorc la proză ca să înțeleg mai bine cum e teatrul. Zi de zi, mă surprind gândindu-mă la scriitorii care, acum aproape o sută de ani au descris în mod profetic, dar fără exagerare, decăderea zeilor europeni, apusul ce a cufundat civilizația noastră într-o beznă în care nici astăzi nu s-a făcut lumină. Mă gândesc la Franz Kafka, la Thomas Mann și la Marcel Proust. Acestor profeți le-aș adăuga astăzi numele lui John Maxwell Coetzee.

Sentimentul lor comun al sfârșitului inevitabil al lumii - nu al planetei, ci al unui model al relațiilor interumane - și al ordinii sociale și răsturnărilor acesteia, ne însoțește astăzi, marcându-ne profund. Pe noi, cei care trăim după sfârșitul lumii. Noi, care trăim în fața unor crime și conflicte ce izbucnesc în fiecare zi, în mereu alte locuri, mai rapid chiar decât reușesc să fie relatate de mijloacele de comunicare. De altfel, aceste "incendii" devin repede plictisitoare și dispar fără urmă din relatările de presă. Iar noi ne simțim neputincioși, îngroziți și încolțiți. Nu mai suntem capabili să înălțăm turnuri, iar zidurile pe care le construim cu încăpățănare nu ne apără de nimic; dimpotrivă, ele însele au nevoie de protecție și grijă, lucru care ne consumă o bună parte din energia noastră vitală. Și nu mai avem forța de a încerca să vedem ceea ce se află în spatele porților, dincolo de zid. Tocmai din acest motiv teatrul ar trebui să existe și, de acolo, din spatele porților, să-și caute forța. Pentru a pătrunde cu privirea acolo unde ne este interzis.

„Legenda însă încearcă să explice inexplicabilul. De vreme ce pleacă de la un adevăr, trebuie să sfârșească din nou în inexplicabil” – în aceste cuvinte descrie Kafka transformarea legendei lui Prometeu. Eu asociez profund aceste cuvinte modului în care ar trebui să fie teatrul. Și un asemenea teatru, care să-și aibă începutul în profunzimea adevărului iar sfârșitul în inexplicabil, le doresc tuturor slujitorilor acestuia, atât celor de pe scenă, cât și celor din public. Le-o doresc din tot sufletul!

Krzysztof Warlikowski

traducere în limba română: Luiza Săvescu